

hjælperne omfattede Personer. Endelig har man under Hensyn til de særlige Forhold, der gør sig gældende for saadanne Personer, der er ansat i Skibe og udelukkende lønnes med Andel i Udbyttet — navnlig Partsfiskere —, anset det for nødvendigt at undtage disse Personer fra Lovens Omraade.

Det er fundet naturligt, at Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt der tilkommer en Person Ferie efter Loven, afgøres endeligt af Socialministeren.

Til § 2.

Den i Stk. 1 indeholdte Regel giver Udtryk for, at *Grundlaget* for Beregningen af den Ferie, der tilkommer de af Loven omfattede Personer, er 1 Feriedag for hver Maaned. Beskæftigelsen har været. Da det imidlertid ikke er Tanken, at der kun skal kunne erhverves Ferieret for hver fuld Maaned, i hvilken Beskæftigelsen i samme Virksomhed har været, idet Beskæftigelsens Stadighed ofte slet ikke er afhængig af, at Arbejdet foregaar i samme Virksomhed, er det bestemt, at Ferieretten skal sættes i Forhold til Beskæftigelsens Længde, uanset om denne er kortere end en Maaned. Det er dog af praktiske Grunde fundet nødvendigt at fastslaa, at der i Almindelighed (om Arbejdere i Landbrug se nedenfor) kun erhverves Ferieret efter en Arbejdsperiode af 6 Dage, men da for samtlige de Dage, i hvilke paagældende har været beskæftiget.

Efter Stk. 2 skal den beskæftigedes Mulighed for at erhverve Ferieret ikke bringes til Ophør, fordi han af de nærmere angivne, ham utilregnelige Grunde afskæres fra at arbejde i en vis Tid.

Den i Stk. 3 indeholdte Regel tager Sigte paa saadanne Løsarbejdere, f. Eks. Havnearbejdere, der paa Grund af særlige Forhold indenfor det paagældende Fagomraade stadig skifter Arbejdsgivere, og som derfor kun i de færreste Tilfælde vilde kunne opnaa selv en kortere Tids sammenhængende Beskæftigelse hos samme Arbejdsgiver. For disse Personers Adgang til Erhvervelse af Ferieret bør Socialministeren derfor kunne fastsætte særlige Regler.

Endvidere er det under Hensyn til de særlige Forhold indenfor Landbruget i Stk. 4 bestemt, at Forpligtelsen til at yde Feriegødtgørelse først indtræder, naar Arbejderen har været beskæftiget i mindst 25 Dage ialt i samme Virksomhed, men Feriegødtgørelsen skal da ogsaa ydes i Forhold til hele den i den eller de paagældende Virksomheder oppebaarne Arbejds-løn, selv om paagældendes Beskæftigelse i den enkelte Virksomhed er spredt over hele Aaret.

Til § 3.

Den Periode, indenfor hvilken Ferieretten erhverves, er fastsat til 1 Aar fra den 1. April til den 31. Marts. Der opnaas herved, at det Tidsrum, i hvilket Ferieretten og Feriegødtgørelsen er erhvervet, ligger nær op ad den Periode, i hvilken den saaledes erhvervede Ferie skal holdes, saaledes at Muligheden for, at den ferieberettigede paa Feriens Tidspunkt er beskæftiget i en Virksomhed med væsentligt bedre eller væsentligt ringere Lønvilkaar end den Virksomhed, i hvilken han har været beskæftiget i Tidsrummet for Feriens Erhvervelse, er mindre, end hvis Kalenderaaret lægges til Grund for Ferierettens Beregning.

Til § 4.

Den Periode, i hvilken Ferien normalt skal gives, er fastsat til Tiden mellem 2. Maj og 30. September; det er derhos fastsat, at Ferien i Almindelighed skal gives i Sammenhæng.

For saa vidt angaar Personer, der er ansat i Skibe, der anvendes udenfor Indsøer, Aaer eller Kanaler, har man dog ikke ment at kunne fastlægge Ferien til Sommermaanederne, dels fordi det ofte vil være vanskeligt af Hensyn til Skibets Tjeneste at skaffe hele Mandskabet Ferie inden for det nævnte Tidsrum, dels fordi Feriens Værdi for Sømand i mange Tilfælde i højere Grad vil bero paa Adgangen til Samvær med Familien end paa Rekreationen ved en egentlig Sommerferie. Reglen om, i hvilke danske Havne Sømands Ferie — naar ikke andet er aftalt — skal gives, har til Hensigt at hindre, at der mod Sømandens eget Ønske gives ham Ferie, naar Skibet befinder sig paa Steder i Udlandet, hvor det er uden Interesse for paagældende at holde Ferie.

I Stk. 3 er der derhos under Hensyn til, at det paa Grund af de særlige Forhold indenfor Landbruget vil kunne være til betydelig Ulempe for en Arbejdsgiver eventuelt at skulle undvære en Arbejder i 12 Dage i den i Stk. 1 angivne Periode, aabnet Mulighed for en Deling af Ferien og en Henlæggelse af en Del af denne til en anden Tid paa Aaret, dog saaledes at en Ferie paa 6 Dage eller derunder ikke kan deles, og at den beskæftigedes Ret til Ferie i den sædvanlige Periode, for saa vidt angaar 6 Feriedage, ikke kan berøves ham. Ogsaa udenfor Landbruget vil der imidlertid kunne foreligge Forhold, f. Eks. indenfor Sæsonvirksomheder og visse Smaaahaandværk, hvor det vilde være lidet rimeligt, om den beskæftigede skulde kunne kræve Ferie indenfor det i Stk. 1 angivne Tidsrum, hvorfor